

Sygn. akt V CSK 411/07

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Usługowego „K.(...)” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

przeciwko A. B., L. B. i A. S.

o stwierdzenie bezskuteczności umowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lutego 2008 r.,

skargi kasacyjnej pozwanych: A. B., L. B. i A. S.

od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 marca 2007 r., sygn. akt V ACa (...),

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 30 marca 2007 r. oddalił apelację pozwanych A. B., L. B. i A. S. od wyroku Sądu Okręgowego w G., którym ten Sąd uznał za bezskuteczne w stosunku do masy upadłości umowy sprzedaży ⁴⁷/₅₀ udziałów we współwłasności bliżej opisanej nieruchomości zawarte między upadłą spółką a pozwanymi. Sąd Apelacyjny ustalił, że kupujący byli współnikami upadłej spółki, pełnili funkcje w zarządzie, znali jej sytuację finansową i mieli wpływ na kolejność zaspokajania długów do daty ogłoszenia upadłości. Cena ⁴⁷/₅₀ sprzedanych udziałów, do której zapłaty doszło przez potrącenie wierzytelności z tytułu dywidendy, ustalona na kwotę 573 870 zł, była rażąco niska w stosunku do ich wartości wynoszącej 890 280 zł.

Sąd Apelacyjny uznał na gruncie tych ustaleń za nietrafny zarzut apelacyjny naruszenia art. 127 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego.

Skarga kasacyjna pozwanych od wyroku Sądu Apelacyjnego – oparta na podstawie pierwszej z art. 398³ k.p.c. – zawiera zarzut naruszenia art. 127 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego i zmierza do uchylenia tego wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacja pozwanych, wniesiona przez ich pełnomocnika, oparta jest tylko na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 127 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego - (art. 398³ pkt 1 k.p.c.), w jej uzasadnieniu zaś kwestionowana jest trafność poczynionych ustaleń dotyczących wartości zbytych udziałów we współwłasności nieruchomości.

W związku z tym trzeba przypomnieć, że dla oceny przez Sąd Najwyższy, rozpoznający skargę kasację, trafności zarzutu naruszenia prawa materialnego (art. 398³ pkt 1 k.p.c.), miarodajny jest stan faktyczny sprawy, na którego podstawie wydano zaskarżony wyrok, jeśli równocześnie brak jest podstawy - z art. 398³ pkt 2 k.p.c. - naruszenia przepisów postępowania, mającego istotny wpływ na wynik sprawy, przez np. poczynienie wadliwych ustaleń.

Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest a limine niedopuszczalny (por. postanowienia SN: z 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06, niepubl.; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 211/06, niepubl.). Oznacza to, że w tym zakresie, w jakim skarżący podają w skardze kasacyjnej stan faktyczny odmienny od tego, który ustalił Sąd Apelacyjny, wywody skarżących jako też ich zarzuty oparte na tym założeniu są bezprzedmiotowe.

Ustalony w rozpoznawanej sprawie stan faktyczny pozwala przyjąć, że spełnione zostały przesłanki z art. 127 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego, który stanowi, że bezskuteczne w stosunku do masy upadłości są czynności prawne dokonane przez upadłego w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, którymi rozporządził on swoim majątkiem, jeżeli dokonane zostały nieodpłatnie albo odpłatnie, ale wartość świadczenia upadłego przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez upadłego lub zastrzeżonego dla upadłego lub dla osoby trzeciej.

Sądy niższej instancji ustaliły, że cena $\frac{47}{50}$ udziałów we współwłasności bliżej określonej nieruchomości, do zapłaty której doszło przez potrącenie wierzytelności z tytułu dywidendy, wynosiła 573 870 zł, natomiast ich rzeczywista wartość wynosiła 890 280 zł. Sąd Apelacyjny trafnie zatem uznał (tak jak Sąd Okręgowy), wbrew odmiennemu stanowisku skarżących, że dysproporcja wartości świadczenia upadłego i skarżących ma rażący charakter, a co za tym idzie, że została spełniona przesłanka z art. 127 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego - rażąca niewspółmierność odpłatności w stosunku do wartości świadczenia upadłego.

Skoro zatem skarga kasacyjna z już tylko wskazanej przyczyny nie ma usprawiedliwionych podstaw, podlega oddaleniu.